Khalid Boudou

De roadtrip

δ

Copyright ©2026 Uitgeverij Dyslexion

ISBN 978-94-6324-580-7
NUR 285
Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion.

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Uitgeverij Moon. Moon is een imprint van
Overamstel Uitgevers bv
© 2025 Khalid Boudou
© 2025 Moon, Amsterdam
© Omslagbeeld: Miha Furlan
Oorspronkelijk omslagontwerp: Alexandra de Vries

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

De opening

Marokko was voor mij altijd het land van mijn grootouders,
dat ik kende van de zomervakanties en van de familieverhalen
waarvan ik nooit zeker wist of ze waargebeurd waren
of verzonnen. Tot ik er op een dag samen met mijn opa
naartoe reisde. Wat begon als een vlucht voor een kapot leven,
werd een reis terug naar mezelf.
Dankzij opa, en het verhaal dat hij met mij durfde te delen,
begreep ik dat je niet kunt blijven wegrennen voor het verleden.
Je moet blijven staan, je durven omdraaien en de pijn,
de angst en het verdriet dat je al zo lang meedraagt
recht in de ogen kijken. Met open ogen en een groot, moedig hart.
Alleen dan maak je ruimte voor het heden en voorkom je
dat je die oude last doorgeeft aan de volgende generatie.
In een oude Ferrari, beladen met onze herinneringen en geheimen,
reed ik met mijn opa naar het noorden van Marokko.
Het werd een reis die bijzondere mensen aantrok;
mensen die ieder op hun eigen manier probeerden hun verleden
een plek te geven en iets van het leven te maken.
Maar bovenal was het een tocht naar opa's verleden,
naar de plek waar het ooit misliep voor hem en zijn familie.
Daar, in een klein bergdorp, vond opa de moed om onder ogen
te zien wat hij heel zijn leven diep had weggestopt. En ik?
Ik vond er iets wat ik niet had zien aankomen. Maar om je dat
te kunnen vertellen, moet ik je eerst meenemen naar het begin,
naar hoe ik in die oude Ferrari belandde, met een zware last
op mijn schouders.

DEEL 1
DE SCHULD

Dubbele lasten

Net als ik mijn vermoeide ogen op de dreigende woorden
van een betalingsherinnering richt, begint op het matras
achter me mijn telefoon te trillen. Ik hoor het, ik voel het,
maar ik blijf als gehypnotiseerd naar de brief staren.
Ik kan niet opnemen. Niet nu. Niet terwijl het gewicht
van mijn schulden weer om aandacht schreeuwt,
om een oplossing, want die schulden... die hebben mij
in een wurggreep. Na een kleine pauze begint mijn telefoon weer
te trillen. Maar mijn blik blijft gericht op de laatste regels
van de brief.

Uit onze administratie blijkt dat onze factuur
met factuurnummer TFOE625 ondanks het verstrijken
van de betalingstermijn tot op heden niet betaald is.
Indien wij het openstaande bedrag niet binnen acht dagen
hebben ontvangen, zijn wij genoodzaakt deze vordering
uit handen te geven aan een incassobureau.
Wij verzoeken u het openstaande bedrag binnen acht dagen
na dagtekening van deze brief te voldoen. Bij uitblijven van
betaling zijn wij helaas genoodzaakt passende vervolgstappen
te ondernemen.

Ik ken dit soort brieven zowat uit mijn hoofd. Ze liggen hier
in stapels voor me, allemaal met diezelfde kille ondertoon.
Er kan niks meer bij. Mijn hoofd is vol. Overvol. Geen ruimte meer
om te denken, te ordenen, laat staan om de controle te krijgen.
Ik neem een grote slok energydrink. En nog één. Welke rekening
betaal ik eerst? Welke kan wachten? Voor welke kan ik
een regeling treffen? Welke wordt straks mijn ondergang?
En dan ook nog al die jongens die geld van me krijgen. Shit!
Bolle Omar! Die ben ik helemaal vergeten. Als ik hem niet snel
terugbetaal, ben ik echt dood. Maar hoe? Alles in mij maalt,
rekent, goochelt, zoekt naar uitwegen die er niet zijn.

Mijn hoofd is geen hoofd meer, het is een ronkende server
die nog maar één taak heeft: overleven onder
deze stapel schulden. En de server kraakt en rookt,
staat op het punt te ontploffen.
Die verdomde telefoon achter me blijft maar trillen.
Dan volgt er weer even stilte. Eindelijk.
Maar nog geen tien seconden later begint hij weer.
'Wat moet je nou?! Irritant kutding!' schreeuw ik. Ik draai me om,
buig me voorover met het idee om hem uit te zetten. Of...
beter nog, om hem keihard tegen de muur te smijten.
Maar dan zie ik dat het Safia is en onmiddellijk schiet
ik in de paniekmodus. Mama is geen beller, en Safia,
mijn oudste zusje, is sinds de scheiding van mijn ouders de brug
tussen haar en mij. Dus elke keer als haar naam oplicht
op het scherm, denk ik maar één ding: er is iets met mama.
'Sami! Waarom neem je niet op? Ik heb je al honderd keer
gebeld!' Haar stem klinkt schril en wanhopig.
'Wat is er? Je klinkt zo...'
'Opa... Het is opa!' Ze snikt.
De grond onder me voelt als losgebroken ijsschotsen.
Mijn vingers verstijven om de telefoon, mijn benen worden
loodzwaar en bij elke ademteug lijkt mijn luchtpijp nauwer
te worden. Is dit het moment waar ik zo bang voor was?
Dat opa het niet lang zou volhouden zonder oma?
Is hij nu ook weg?
'Opa? Meen je niet. Wat is er gebeurd?'
vraag ik met overslaande stem.
'Hij ligt in het ziekenhuis! Hij is gevallen, zeggen ze.
Het kwam door... Er is iets mis met zijn hart.
De artsen zijn met hem bezig, maar...'
'Maar wat?!'
In de seconden dat ze zwijgt, jaagt een ijzige storm
door mijn buik en trekt mijn maag zich samen tot een harde knoop.
'Er is dus meer. Ik heb iets ergs gehoord, Sami,' fluistert ze,
met een stem die trilt van emotie. 'Luister, Sami. Lieve opa
is dus al langer ziek. Hij is zelfs al een keer geopereerd.'

Mijn adem stokt. Mijn gedachten razen door mijn hoofd
en het voelt alsof ze via mijn oren willen ontsnappen.
Mijn gekke opa, de man die altijd zo onverwoestbaar sterk leek,
is geopereerd zonder dat iemand het wist? Dat kan niet.
Opa zou zoiets nooit verzwijgen. Zeker niet voor míj. Toch?
En mijn god, waarom komt alles tegelijk?
Waarom is ineens alles één grote teringzooi?
'Eerder geopereerd?!' schreeuw ik bijna. 'Meen je niet! Waaraan?'
'Ja,' zegt Safia geëmotioneerd. 'Een paar maanden geleden.
Dus jij wist het ook echt niet... Ik twijfelde, want je hebt
zoveel contact met hem! Als iemand het had kunnen weten,
ben jij het! Dus hij heeft tegen jou ook niet gezegd
dat hij eerder een stille hartaanval heeft gehad?
Hij heeft schade aan zijn hartspier,
zoiets zei de dokter tegen mama.'
Het is even stil.
'Ons opaatje lijkt dingen voor ons achter te houden, Sami.'
'Zijn jullie nu bij hem?' vraag ik.
'Het bezoekuur begint zo, maar mama en ik kunnen niet.
Zij moet met Malika naar school. We gaan vanavond,
maar kun jij anders gaan?'
Ik kijk naar de brief in m'n handen en zucht diep.
'Ik heb net papa geholpen met een koelkast, en ik moet nog veel...
Laat maar, ik ga wel. Natuurlijk ga ik.'
Ik hoor dat Safia opgelucht ademhaalt. 'Dank je, Sami.'
We hangen op. Ik staar nog even naar de rekening.
Dan spuug ik erop, verfrommel het vel papier tot een prop
en smijt die tegen het raam. Ik storm naar buiten
en spring op mijn oude fiets.

Dreigende geuren

De geur van desinfectiemiddel slaat me in het gezicht
zodra ik de drempel over stap. Ik word er zwaar misselijk
van. Echt serieus, mij mogen ze meteen begraven als ik ooit
ernstig ziek word, want ik kan sowieso niet langer dan een uur
in een ziekenhuis blijven. En dat komt niet alleen
door de steriele, misselijkmakende lucht, maar ook door
de opgewekte stemmen van artsen en zusters in de gang,
alsof ze een of andere gezellige baan hebben. En wat ik
het ergste vind... bloemen in het ziekenhuis... overal bloemen.
Ik word zo ongelofelijk depressief van bloemen in een ziekenhuis.
Ik stel me voor dat de persoon die ze krijgt doodgaat.
In mijn hoofd verandert zo'n fleurig bosje dan meteen
in een rouwboeket, alsof het niet bedoeld is om te troosten,
maar om alvast de dood aan te kondigen.
Net als ik de gang naar opa's kamer in wil lopen,
begint mijn telefoon weer te trillen en ik kijk wie belt.
Bolle Omar! Nee! Fok, niet nu! Het universum is tegen mij!
Ik aarzel... heb nu geen zin in zijn dreigende gedram,
maar hem negeren is spelen met vuur. Mijn duim blijft even
hangen boven het scherm. Ja of nee? Ik adem diep in.
Met een knoop in mijn maag druk ik op opnemen.
'Yo Omar, *sahbi*, broer, alles safe? Ik zweer het op mijn moeder
en mijn vader, ik ben nu in het ziekenhuis. Het gaat niet goed
met mijn opa, misschien...' Ik slik. 'Misschien gaat hij wel dood.'
Ik praat in de turbostand, razendsnel, geef hem geen ruimte,
geen enkele millimeter om iets te zeggen.
'Woensdag heb ik het, bro! Deze keer is het absoluut echt
serieus, honderd procent *for real*, broer! Geloof me, ik zweer het,
op mijn vader, op mijn moeder... op... God.
Ik moet nu echt gaan, broer! Ciao, ciao!'
Nog voordat hij losbarst, druk ik hem weg.
Ik stop mijn telefoon diep in mijn achterzak.
Fuck, wat een leven, en ik ben pas achttien.